

De mantel der liefde

Eloisa James

De mantel der
liefde

Vertaald door A.S.J. Westerweel

SAGA Egmont

De mantel der liefde

Vertaald door A.S.J. Westerweel

Originele titel *Enchanting Pleasures*

Eerste druk maart 2025

Copyright © 2025 Eloisa James en SAGA Egmont

Omslagbeelden Shutterstock

Foto auteur ©

NUR 343

ISBN: 9788727232331 (POD paperback)

ISBN: 9788726757002 (e-book)

ISBN: 9788728522172 (audioboek)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden. Het is verboden om tekst- en datamining (TDM) van deze publicatie uit te voeren, inclusief voor het trainen van AI-technologieën, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

De meeste lezers denken dat schrijven een eenzame liefhebberij is. De leukste momenten zijn echter ongetwijfeld de eindeloze gesprekken waarbij de auteur de uitgever radeloos maakt met allerlei details over liefde en begeerte...

Voor die lieve Jackie,
die van schrijven iets heerlijk maakt.

1

St. James's Square, Londen 1806

Burggraaf Dewland had net een slag van het lot te incasseren gekregen die voor een zwakker – of vriendelijker – man de genadeslag zou zijn geweest. Hij staarde zijn oudste zoon even zwijgend aan terwijl hij het nerveuze commentaar van zijn vrouw negeerde. Maar toen schoot hem iets prettigs te binnen. Diezelfde vrouw had hem immers *twee* mannelijke nakomelingen geschonken.

Zonder veel omhaal draaide hij zich om en beet zijn jongste zoon toe: 'Als je broer zijn plicht in bed niet kan vervullen, moet jij dat maar doen. Dan kun je ook eens doen alsof je een man bent.'

Peter Dewland schrok van de onverwachte aanval van zijn vader. Hij was net opgestaan om zijn halsdoek recht te trekken voor de spiegel in de zitkamer en ontweek de blikken van zijn broer. Tja, hoe moet een man reageren op een dergelijke

ontboezeming? Maar net als zijn vader had Peter zichzelf na verrassende dreigementen snel weer in de hand.

Hij liep naar de andere kant van de divan en ging zitten. 'Ik begrijp dat u bedoelt dat ik met de dochter van Jerningham moet trouwen?'

'Natuurlijk bedoel ik dat!' snauwde de burggraaf. 'Iemand moet met haar trouwen, en je broer heeft zich niet beschikbaar verklaard.'

'Neem me niet kwalijk, maar ik ben niet van plan te trouwen omdat u dat zo nodig vindt,' merkte Peter op, met een koel, afkeurend gezicht.

'Wat bedoel je in vredesnaam? Natuurlijk trouw je wel met dat meisje als ik dat zeg!'

'Ik ben niet van plan om te trouwen, vader. Niet voor u, en niet voor iemand anders.'

'Onzin! Iedere man trouwt.'

Peter zuchtte. 'Dat is niet waar.'

'Je hebt de afgelopen zes jaar zo ongeveer ieder mooi meisje dat je zag het hof gemaakt. Als je je werkelijk had willen binden, zou ik je dat niet belet hebben. Maar aangezien je geen enkele poging in die richting onderneemt, *zul* je met dat meisje van Jerningham trouwen. Je doet wat ik zeg,' brulde de burggraaf. 'Je broer kan het niet, dus moet jij het doen. Ik ben soepel geweest. Je had nu ook dood kunnen zijn. Is dat wel eens in je opgekomen?'

'Ik ga nog liever dood dan dat ik trouw,' antwoordde Peter.

'Geen sprake van,' zei zijn vader en draaide zich om. 'Je broer heeft jarenlang op het puntje van de dood gezweefd.'

De stilte in de zitkamer werd dreigender. Peter trok een lang gezicht tegen zijn oudere broer, die er zo gezond als een vis uitzag met zijn gespierde lichaam.

Erskine Dewland, die peinzend naar zijn gepeetste laarzen met kwastjes had staan staren, sloeg zijn zware oogleden op en keek zijn vader aan. ‘Als Peter vastbesloten is om niet met haar te trouwen, zou ik haar wel kunnen nemen.’ Zijn zware stem weerklonk door de stille kamer.

‘En wat heeft dat voor zin? Je kunt het niet eens fatsoenlijk doen, en ik huwelijk de dochter van Jerningham niet uit aan een... een... nou ja, in dat geval heb ik ook zo mijn principes. Allemachtig, het kind heeft recht op een gezonde echtgenoot.’

Quill, zoals Erskine door zijn vrienden werd genoemd, deed zijn mond weer open. Maar hij bedacht zich. Hij kon het huwelijk consumeren, maar het zou geen prettige aangelegenheid zijn. Iedere vrouw had het recht meer van een huwelijk te verwachten dan waar hij toe in staat was. Hij was zijn verwondingen te boven gekomen, vooral nu zijn bewegingen niet meer werden belemmerd, maar de drie dagen durende migraineaanvallen die volgden op herhaalde bewegingen vergrootten zijn kans op huwelijksvreugde niet bepaald.

‘Daar kun je niets tegen inbrengen, is het wel?’ De burggraaf keek zijn oudste zoon triomfantelijk aan. ‘Ik ben niet een of andere oplichter die knollen voor citroenen verkoopt. We zouden het wel kunnen doen. Het meisje zou het toch niet merken voor het te laat was. En haar vader is zo’n oude gek geworden dat hij niet eens met haar mee reist hiernaar toe. Maar het punt is,’ ging Dewland verder en hij wendde zich tot zijn jongste zoon, ‘dat het meisje verwacht met iemand te gaan trouwen. En als Quill dat niet kan, moet jij het doen. Ik zal je portret met de volgende boot meesturen.’

Peter antwoordde met opeengeklemd kaken en hij sprak elk woord nadrukkelijk uit. ‘Ik wil niet trouwen, vader.’

De burggraaf kreeg opnieuw een kleur van woede. ‘Het wordt tijd dat je ophoudt met dat geflierefluit. Je zult doen wat ik zeg!’

Peter ontweek de ogen van zijn vader en leek verdiept te zijn in het wegvegen van een piepklein pluisje op de zwartfluwelen kraag van zijn jasje. Tevredengesteld kwam hij terug op de kwestie. ‘U schijnt me verkeerd te begrijpen. Ik *weiger* te trouwen met de dochter van Jerningham.’ Slechts een heel licht trillinkje in zijn stem verried zijn nervositeit.

De burggravin kwam tussenbeide voor haar man ontplofte. ‘Thurlow, dit is niet goed voor je. Misschien kunnen we dit gesprek een andere keer voortzetten? Je weet wat de dokter heeft gezegd over opwinding!’

‘Onzin!’ protesteerde de burggraaf, hoewel hij zich door zijn vrouw op een bank liet trekken. ‘Je kunt me maar beter gehoorzamen, Peter Dewland, anders gooi ik je het huis uit.’ De aderen op zijn voorhoofd waren schrikbarend opgezwollen.

Zijn vrouw keek haar jongste zoon smekend aan. Er lag een koppige uitdrukking op zijn gezicht die zijn vader herkend zou hebben als er een spiegel in de buurt was geweest.

Maar voor Peter een woord kon uitbrengen, vloog zijn vader weer overeind. ‘En wat moet ik dan zeggen tegen dat jonge meisje dat helemaal uit India is gekomen? Moet ik haar vertellen dat jij “liever niet met haar trouwt”? Ben jij van plan mijn vriend Jerningham te vertellen dat je weigert met zijn dochter te trouwen?’

‘Inderdaad,’ antwoordde Peter.

‘En al dat geld dan dat Jerningham me in de loop der jaren heeft geleend? Dat hij me zonder enige verplichting heeft gegeven – dat hij gewoon stuurde om me te laten doen wat ik er mee wilde! Als je broer Quill geen vermogen had verdiend met zijn

speculaties op de East India Company, moest Jerningham me misschien nog steeds geld lenen. Zoals de zaken nu liggen, beschouwen we het als een bruidsschat. Je *zult* met dat meisje trouwen, of anders... anders..'

Het gezicht van de burggraaf was nu paars aangelopen en hij wreef onwillekeurig over zijn borst.

'Quill zou het geld terug kunnen betalen,' stelde Peter voor.

'Wel allemachtig! Ik heb al goed gevonden dat je broer koopman werd, en op de beurs speelt – maar mijn schulden betaalt hij alleen terug over mijn lijk!'

'Ik zou niet weten waarom het niet kan,' antwoordde Peter. 'Hij betaalt verder toch ook alles.'

'Zo is het wel genoeg! De enige reden dat je broer – de enige reden dat ik Erskine heb toegestaan mee te spelen op de beurs was vanwege – nou ja, omdat hij kreupel is. Maar hij gedraagt zich tenminste volwassen. Jij bent alleen maar een frivole modegek!'

Toen de burggraaf even ademhaalde, keek Quill zijn broer aan. Peter las diep in de ogen van Quill een stille verontschuldiging en hij hoorde in gedachten de ketenen van het huwelijk al rammelen.

Zijn vader keek hem nijdig aan. Een woedende, onstuimige Engelsman met een jongste zoon die in niets op hem leek. Peter wierp een wanhopige blik op zijn moeder, maar van haar viel ook weinig te verwachten.

Hij deinsde terug. Zijn maag kromp in elkaar. Hij deed zijn mond open om te protesteren, maar hij wist niet wat hij moest zeggen. En ten slotte won de gewoonte van een leven lang toegeven.

'Goed dan.' Zijn stem klonk hol.

Kitty Dewland stond op en gaf hem dankbaar een kus op zijn wang. 'Lieve Peter,' zei ze. 'Je bent altijd mijn steun geweest, lieve kind. En het is waar dat je heel veel vrouwen het hof hebt gemaakt zonder verdere verplichtingen van jouw kant op je te nemen. Ik weet zeker dat de dochter van Jerningham een uitstekende partij voor jou is. Weet je trouwens dat haar moeder een Française was?'

Kitty vond het vreselijk om de sombere wanhoop in de ogen van haar zoon te zien. 'Is er een ander? Is er een vrouw met wie je had willen trouwen, lieverd?'

Peter schudde zijn hoofd.

'Nou dan,' zei Kitty vrolijk. 'Dan komt alles in orde wanneer dit meisje... hoe heet ze, Thurlow? Thurlow?'

Toen Kitty zich omdraaide, zag ze dat haar man met een bleek gezicht achteroverleunde. 'Ik heb een beetje last van mijn borst, Kitty,' mompelde hij.

Kitty haastte zich de zitkamer uit. Ze was veel te ongerust om te merken dat haar geliefde butler Codswallop precies aan de andere kant van de deur stond.

'Laat dokter Priscian komen,' gilte ze en stormde de kamer weer in.

De mollige, onberispelijke Codswallop kon zich niet inhouden om even een nieuwsgierige blik op de oudste zoon van Dewland te werpen voor hij om een bediende belde. Het was nauwelijks voorstelbaar. Codswallop bewonderde het lichaam van Erskine heimelijk: een lichaam dat zo geweldig in nauwe kniebroeken en op maat gesneden jaszjes paste, het soort lichaam waar dienstmeisjes achter de trap om giechelden. Het moest een of ander letsel aan zijn edele delen zijn. Codswallop huiverde vol medeleven.

Op dat ogenblik draaide Quill zich om en keek Codswallop aan. De ogen van Quill hadden een wonderlijk groengrijze kleur en stonden in een gebruind gezicht vol rimpels van pijn. Zonder een spier te vertrekken, wierp hij Codswallop een vernietigende blik toe.

Codswallop maakte zich uit de voeten, vluchtte de gang op en belde een bediende. De burggraaf werd naar zijn slaapkamer geholpen, gevolgd door zijn bezorgde vrouw. De jonge Peter liep nijdig stampvoetend de deur uit, iets langzamer gevolgd door Quill. Codswallop trok de deur van de zitkamer met een klap dicht.

Drie maanden later was de hele zaak afgehandeld. Miss Jerningham zou binnen een week met de *Plassey*, een fregat uit Calcutta, aankomen. De burggraaf was nog een keer in woede uitgebarsten, toen Peter op de dag voor Miss Jerningham werd verwacht, aankondigde dat hij voor langere tijd naar het platteland wilde vertrekken. Maar tegen etenstijd op de vijfde september was de norse bruidegom naar zijn club gegaan in plaats van naar Herefordshire, en burggraaf Dewland herhaalde tijdens het diner met gestoofde duif dat het huwelijk een uitstekende oplossing voor al hun problemen zou zijn. Thurlow en zijn vrouw accepteerden zwijgend dat als het aan Peter lag, hij vermoedelijk inderdaad nooit zou trouwen.

‘Hij trekt wel bij wanneer het meisje er is,’ verkondigde Thurlow.

‘Ze zullen heel mooie kindertjes krijgen,’ voegde Kitty eraantoe.

Alleen Quill kreeg een steeds ongemakkelijker gevoel over het naderende huwelijk. Nadat zijn ouders zich uit de salon hadden

teruggetrokken, wandelde hij rusteloos naar de ramen die uitkeken op de tuin. Hij leunde naar voren, liet zijn voorhoofd tegen de harde ronding van zijn onderarm rusten, en verschoof zijn gewicht even om zijn pijnlijke rechterbeen te ontzien. Hij was gewend aan de brallerige woede-uitbarstingen van zijn vader. Hij had het jaren zwijgend aangehoord en was vervolgens zijn eigen gang gegaan. Peter had altijd toegegeven, en dus was het niet zo vreemd dat hij de burggraaf ten slotte zijn zin had gegeven. Peter kon toch niet echt hebben gedacht dat hij aan een huwelijk kon ontsnappen, zodra duidelijk werd dat hij, of zijn zoon, op een dag de titel zou erven.

Maar Quill voelde zich er niet prettig bij. Hij herinnerde zich als enige de naam van het meisje: Gabrielle Jerningham. En hoe zou het leven van Gabrielle zijn met Peter als echtgenoot? Het zou een hoffelijk leven zijn, een gedistingeerd leven. Het jonge stel zou vermoedelijk het soort huwelijk leiden dat Quill vaak zag in de hogere kringen: koel en vriendelijk.

Hij ging rechtop staan en rekte zich uit. Zijn lichaam tekende zich af in het licht dat op het donkere glas scheen, elke spier werd geliefkoosd door zijn kleding. Het was een lichaam dat gevormd was door ontzegging, training en pijn: een lichaam waarvan de drager elke kracht en zwakte kende. Het was niet het lichaam van de gemiddelde heer uit de Londense elite van 1806.

Quill streek zijn haar glad. Het was weer onmodieus lang. Even verstarde hij door een herinnering aan wind die langs zijn gezicht floot en zijn haar van zijn schedel trok terwijl hij op een galopperende hengst zat.

Maar paarden waren evenals seks iets geworden wat te duur betaald moest worden. De ritmische beweging die in het zadel zitten met zich meebracht, leidde onherroepelijk tot drie dagen

ellende in een donkere kamer, heftig transpireren, misselijkheid en een hoofd dat in de greep van een stalen band van pijn verkeerde. En de enige raad die de artsen hem gaven, was dat hij vanwege het hoofdletsel dat hij zes jaar geleden had opgelopen, geen ritmische bewegingen meer mocht maken. In welke vorm dan ook.

De kaak van Quill spande zich en hij zette het beeld van het galopperende paard van zich af. Hij had er een hekel aan te zeuren over dingen die toch onmogelijk waren. Vrouwen en paarden waren verleden tijd; ze maakten geen deel van zijn toekomst meer uit.

Toen grinnikte hij. Uitgerekend die dingen die hij zo miste – een snelle rit te paard en het nachtelijke gezelschap van een vrouw – waren verrukkingen waar Peter niets om gaf. Hemel, zijn broer en hij verschilden van elkaar als dag en nacht.

Hij zat zich vermoedelijk voor niets druk te maken om Gabrielle en Peter. Peter had misschien weinig zin in een huwelijk, maar hij hield wel van vrouwelijk gezelschap. Een beschaafde dame van Franse afkomst met wie Peter kon roddelen, over de mode kon praten en met wie hij naar balfeesten kon, zou vast wel zijn beste vriendin kunnen worden. En Gabrielle was een elegante naam, een naam die paste bij een vrouw van de wereld. Peter had grote bewondering – een ware hartstocht – voor schoonheid. Een verfijnde Française zou hem vast wel tot een ongewenst huwelijk kunnen bekeren.

Als Quill de hierboven genoemde, verfijnde Française had kunnen zien, had hij alle hoop laten varen.

Peters verloofde zat geknield op de grond van de hut en keek naar het enthousiaste gezichtje van een klein meisje dat op een

krukje voor haar zat. De haarslierten van Gabrielle hingen langs haar oren en haar ouderwetse jurk was verkreukeld. Ze leek in niets op een gedistingeerde Franse jongedame uit *La Belle Assemblée*.

‘De tijger sloop door het dichte oerwoud.’ De stem van Gabrielle was tot een opwindend gefluister gedaald. ‘Hij zette de ene poot zachtjes voor de andere en verstoorde nauwelijks het geluid van de eksters hoog boven zijn kop. Zijn lange tong gleed langs zijn lippen bij de gedachte aan de verrukkelijke maaltijd die voor hem uit liep.’

Phoebe Pensington, een wees van vijf jaar oud die naar haar Engelse familie was gestuurd, huiverde terwijl Gabby verder vertelde. Er lag een roofdierachtige glans in haar lichtbruine ogen.

‘Maar toen de tijger bij de rand van het bos kwam, bleef hij plotseling staan. De geit liep langs het strand, en sprong met zijn witte hoeven door de rollende azuurblauwe golven van de Indische Oceaan. En de tijger was bang voor water. Zijn maag zei hem de vervolging voort te zetten, maar zijn hart bonkte van angst. Hij bleef staan in de gespikkelde schaduw van een boom...’

‘Maar, Miss Gabby,’ onderbrak Phoebe haar ongerust, ‘wat moet de tijger dan ’s avonds eten als hij de geit niet krijgt? Zou hij geen honger krijgen?’

Er lag een geamuseerde uitdrukking in Gabby’s lichtbruine ogen. ‘Misschien was de tijger zo vernederd door zijn eigen gebrek aan moed dat hij een verre heuveltop oplom en alleen maar fruit en groente at.’

‘Dat denk ik niet.’ Phoebe was een erg praktisch meisje. ‘Ik denk dat de tijger toch wel achter die geit aan ging en hem opat.’

‘De tijger heeft, net als een kat, een hekel aan water,’ zei Gabby. ‘Hij zag de schoonheid van de golven niet wanneer ze tegen de kust klotsten. Voor hem leek het golvende water op de klauwen van krabbetjes die zich uitstrekten om aan zijn botten te knagen!’

Phoebe gaf een opgewonden gillette precies op het moment dat de deur van de hut openzwaaide en de betovering van Gabby’s stem werd verbroken.

De in het zwart gehulde gestalte van Eudora Sibbald staarde naar het schouwspel voor haar ogen. Miss Gabrielle Jerningham zat in een weinig damesachtige houding op de grond. Haar haren hingen zoals gewoonlijk langs haar gezicht en haar jurk was verkreukt. Mrs. Sibbald was niet onder de indruk van het glanzende goudbruine haar van Gabby dat zich had losgewerkt uit pinnen en kammetjes en zijn natuurlijke vorm aannam: half opgestoken en half loshangend. Nee... de gouvernante van Phoebe zag een echte wildebras, een jongedame bij wie aan het kapsel te zien was wat voor aard ze had.

‘Phoebe.’ Haar stem kraakte als een roestig hek.

Phoebe krabbelde overeind en maakte een knixje.

‘Miss Jerningham,’ ging Mrs. Sibbald verder en het leek of ze het tegen een ongehoorzame keukenhulp had.

Gabby stond al overeind en begroette Mrs. Sibbald met een charmant glimlachje. ‘Neemt u ons niet kwa...’ begon ze.

Maar Mrs. Sibbald onderbrak haar. ‘Miss Jerningham, misschien heb ik u verkeerd begrepen.’ Haar houding gaf aan dat ze nooit iets verkeerd begreep. ‘Ik neem aan dat ik u niet net iets hoorde zeggen over “het knagen aan botten”?’

Nou, nou, dacht Gabby bij zichzelf, Sibbald was werkelijk op een uitermate ongelegen ogenblik binnengekomen.

‘O nee,’ zei Gabby met sussende stem. ‘Ik vertelde Phoebe een stichtelijk verhaal uit de bijbel.’

Mrs. Sibbald keek ongelovig. Ze had gehoord wat ze had gehoord en het had helemaal niet als een bijbelverhaal geklonken.

‘Het verhaal van Jonas en de walvis,’ ging Gabby snel verder. ‘U weet toch dat mijn vader missionaris is, Mrs. Sibbald, en daarom vertel ik gemakkelijk bijbelverhalen.’

Het gezicht van Mrs. Sibbald ontspande een beetje. ‘Nou, vooruit dan maar, Miss Jerningham,’ zei ze toegeeflijk. ‘Maar ik moet u verzoeken het kind niet op te winden. Opwinding is slecht voor de spijsvertering. En waar is Master Kasi Rao Holkar?’

‘Ik dacht dat Kasi was gaan slapen, Mrs. Sibbald. Hij zei dat hij zich even wilde terugtrekken.’

‘Miss Jerningham, ik hoop dat u het me niet kwalijk neemt, maar u verwent dat kind. Prins of geen prins, een goed bijbelverhaal zou hem goed doen. Ten slotte is hij een inlander. De hemel mag weten aan wat voor invloeden dat kind heeft blootgestaan.’

‘Kasi is bij mij thuis opgegroeid,’ zei Gabby. ‘Ik verzeker u dat hij even christelijk is als onze kleine Phoebe.’

‘Een onwaarschijnlijke vergelijking,’ verkondigde Mrs. Sibbald. ‘Geen Indiër kan zo christelijk zijn als een Engels kind. Maar het is theetijd,’ zei ze. ‘Miss Jerningham, uw haar zakt weer uit. Ik raad u aan zo snel mogelijk iets aan uw kapsel te doen.’ En met die dreigende woorden liep Mrs. Sibbald de hut uit.

Gabby zuchtte en zonk op een stoel neer. Ze merkte dat er een groot aantal slierten en krullen om haar gezicht hingen. Toen voelde ze dat er aan haar rok werd getrokken.

‘Miss Gabby, ze is me vergeten. Denkt u dat ik haar daaraan moet helpen herinneren?’ Blauwe, ronde ogen keken Gabby aanbiddeend aan.

Gabby trok Phoebe op schoot. ‘Je bent zeker een half hoofd gegroeid tijdens deze reis,’ zei ze.

‘Dat weet ik,’ antwoordde Phoebe en keek afkeurend naar de zoom van haar jurk. Ze stak een gelaarsd been uit. ‘Mijn jurk is zo kort geworden dat mijn kniebroek te zien is!’ Ze kreeg grote ogen van afschuw bij het idee.

‘Ik weet zeker dat je een nieuwe jurk zult hebben tegen de tijd dat we in Engeland zijn.’

‘Denkt u dat ze me aardig zal vinden?’ fluisterde Phoebe tegen Gabby’s schouder.

‘Wie?’

‘Mijn nieuwe moeder.’

‘Natuurlijk! Je bent het liefste meisje van vijf op dit hele schip,’ zei Gabby en wreef haar gezicht tegen het zachte haar van Phoebe. ‘Je bent misschien wel het liefste meisje van vijf dat ooit uit India is gekomen.’

Phoebe drukte zich dichter tegen haar aan. ‘Want toen ik afscheid nam van mijn ayah’ – een afscheid dat haar veel meer had aangegrepen dan de voortijdige dood van haar beide ouders, die ze nauwelijks had gekend – ‘zei mijn ayah dat ik heel erg lief moest zijn, anders zou mijn nieuwe moeder me niet aardig vinden, omdat ik geen geld voor haar meebreng.’

Gabby vervloekte Phoebes ayah in gedachten, en dat was niet voor het eerst.

‘Phoebe,’ zei ze heel vastbesloten, ‘geld heeft niets te maken met het feit of een moeder van haar kinderen houdt. Je nieuwe moeder zou nog van je houden al kwam je in je nachtop!’

En ze hoopte vurig dat dit waar was. Ze had van de kapitein gehoord dat er geen antwoord was gekomen op de brief die aan het enige familielid van Phoebe was gestuurd, een tante van moederskant.

‘Miss Gabby,’ zei Phoebe aarzelend. ‘Waarom zei u dat van Jonas en de walvis aan Mrs. Sibbald? Mijn ayah zei altijd dat je nooit mag jokken, en vooral niet tegen personeel. En Mrs. Sibbald is toch personeel? Ze is in dienst genomen om mij naar Engeland te brengen.’

Gabby knuffelde Phoebe opnieuw. ‘Je ayah had eigenlijk gelijk. Maar soms mág een leugentje, als dat iemand anders gelukkig maakt. Mrs. Sibbald wil graag denken dat jij bijbelverhalen leert. En toen ik zei dat dit zo was, was ze blij.’

‘Ik denk niet dat Mrs. Sibbald ooit blij is,’ zei Phoebe na even te hebben nagedacht.

‘Daar kun je gelijk in hebben,’ antwoordde Gabby. ‘Maar in dat geval is het nog belangrijker om haar niet van streek te maken.’

‘Denkt u dat als ik tegen mijn nieuwe moeder zeg dat ik wat geld heb, ze daar blij mee zou zijn? Zou ze me dan aardig vinden?’

Gabby slikte. ‘Och, liefde, ik heb het over kleine leugentjes. Zoiets zou je nooit tegen je nieuwe moeder moeten zeggen! Dat is een *grote* leugen en geen kleine. En het is erg belangrijk om zelfs geen klein leugentje te vertellen tegen mensen zoals je nieuwe moeder.’

Er viel een niet overtuigende stilte.

Gabby dacht wanhopig na. Hoewel ze erg graag kinderen wilde hebben, begon ze in te zien dat het veel moeilijker was dan ze had gedacht.